

Arrest

nr. 176 280 van 13 oktober 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 juni 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoeker ter kennis gebracht op 16 juni 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 juli 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 juli 2015 wordt aan de verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.2. Op 11 december 2015 treedt de verzoeker te Leiden (Nederland) in het huwelijk met M. K., die de Nederlandse nationaliteit heeft en op 31 maart 2015 in België in het bezit werd gesteld van een E-kaart. Op 3 mei 2016 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand te Stekene, na een ongunstig advies van de procureur des Konings te Gent van 25 april 2016, het in Nederland gesloten huwelijk te erkennen.

1.3. Op 14 december 2015 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot van M. K., die de Nederlandse nationaliteit heeft. Op 13 juni 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker wordt ter kennis gebracht op 16 juni 2016. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.12.2015 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ... '

Artikel 40bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt; ...

Op 14.12.2015 diende betrokkene een aanvraag gezinshereniging in in functie van zijn Nederlandse echtgenote, zijnde mevr. K., M. (...).

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat werd afgesloten op 11.12.2015 te Nederland.

Overwegende dat mevrouw de procureur des Konings C. Jonckers in haar schrijven dd. 25.04.2016 het volgende meldt (zie administratief dossier):

"U heeft mijn ambt om advies gevraagd omtrent de inschrijving van het huwelijk gesloten te Leiden (Nederland) tussen dhr. R. A. J. (...) en mevr. K. M. M. (...).

Partijen hadden met hun huwelijk in Nederland de intentie om de Belgische wetgeving te ontduiken:

(...)

Bovendien blijkt uit het verhoor van mevr. K. (...) dat zij reeds huwde met dhr. R. (...) in Denemarken, maar zij weigert hierover enige verdere verklaring af te leggen.

Daarnaast blijkt uit het geheel van de omstandigheden dat de intentie van partijen enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor meneer R. (...).

(...)

Uit deze informatie blijkt dat dhr. R. (...) reeds op alle mogelijke manieren (asielaanvraag, regularisatie, asielaanvraag, 3x aanvraag verblijf op medische gronden) een verblijfsrecht heeft willen bekomen.

Mijn ambt geeft dan ook een negatief advies aangaande de erkenning en de inschrijving van het betreffende huwelijk."

Op 03.05.2016 weigerde de ambtenaar van Burgerlijke Stand te Stekene, na advies van het Parket te Gent, de huwelijksakte van betrokkene en de referentiepersoon over te schrijven in de registers van de burgerlijke stand van de stad Stekene.

Op basis van het voorafgaand weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen dhr. R. A. J. (...) en mevr. K. M. M. (...) afgesloten huwelijke te erkennen in België.

Met betrekking tot de weigering tot erkenning van de geldigheid van de akte kan door middel van een eenzijdig verzoekschrift t beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg overeenkomstig

artikel 23 van het wetboek IPR. Het beroep moet overeenkomstig de in artikelen 1025 tot 1034 van het gerechtelijk wetboek bedoelde procedure worden ingediend.

Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de Dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis : artikel 7, §1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het recht van verdediging en van de hoorplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"De bestreden beslissing vermeldt als enige reden voor de weigering van het recht op verblijf, dat verwerende partij weigert het huwelijk van verzoeker met zijn Nederlandse echtgenote, mevrouw M. M. K. (...) te erkennen, en bijgevolg niet is voldaan aan één van de voorwaarden voorzien in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker en diens echtgenote nemen zich voor tegen de weigering tot erkenning van een buitenlandshuwelijk de openstaande rechtsmiddelen, met name een procedure bij de familierechtbank per eenzijdig verzoekschrift overeenkomstig artikel 23 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht, aan te wenden.

De bestreden beslissing vermeldt echter ook expliciet als volgt: "De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de Dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

Door zich aldus het voorrecht aan te matigen in eventuele volgende beslissingen andere weigeringsronden aan te halen, handelt verwerende partij onzorgvuldig en onredelijk. Van een zorgvuldig en redelijk bestuur mag immers worden verwacht dat zij de aanvraag van verzoeker in zijn volledigheid onderzoekt, en hem op exhaustieve wijze te kennen geeft welke voorwaarden in voorkomend geval niet voldaan zijn. Alle relevante elementen voor de beoordeling van de door verzoeker ingediende aanvraag zijn door verwerende partij gekend, zodat van haar kan worden verwacht dat zij deze reeds beoordeelt, niettegenstaande het feit dat er eventueel reeds een andere voorwaarde niet is voldaan.

Bovendien schendt zij hiermee de hoorplicht en de rechten van verdediging als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, die een belangrijke vorm van preventieve rechtsbescherming tegen de overheid uitmaken. Deze beginselen moeten de burger toelaten zijn standpunt reeds voor het bestuur naar voren te brengen en te trachten een voor hem nadelige beslissing te pareren of te milderen (C. BERX, Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid, Intersentia, 2000, p. 415). Doordat verwerende partij uitdrukkelijk eventuele andere weigeringsgronden achter de hand houdt ontnemt zij verzoeker de mogelijkheid hierop te reageren.

Het volstaat in deze niet dat verzoeker zich a posteriori tegen een mogelijke volgende weigeringsbeslissing kan verzetten. Dit zou verzoeker immers in een situatie brengen waarbij het bestuur zijn aanvraag telkens op een andere grond zou kunnen afwijzen, en hij in een carrousel van weigeringsbeslissingen, die telkens op andere gronden worden gemotiveerd, zou terechtkomen."

2.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In het eerste middel voert verzoeker een schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, van de rechten van verdediging en van de hoorplicht.

Verzoeker betoogt dat hij en mevrouw K. (...) zich voornemen tegen de weigering van de erkenning van het huwelijk de openstaande rechtsmiddelen aan te wenden. Hij stelt verder dat van verwerende partij kan worden verwacht zijn aanvraag in zijn volledigheid te onderzoeken en hem op exhaustieve wijze te kennen geven welke voorwaarden in voorkomend geval niet voldaan zijn. Bovendien schendt verwerende partij de hoorplicht.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing gesteund is op artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Uit artikel 40bis van de vreemdelingenwet vloeit voort dat verzoeker die om de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verzoekt, teneinde zijn echtgenote in België te kunnen vervoegen, het bewijs dient te leveren dat hij rechtsgeldig gehuwd is. (RvV 24 mei 2012, nr. 81.670) De bestreden beslissing is gesteund op het feit dat de ambtenaar van de burgerlijke stand te Stekene, na negatief advies van de procureur des Konings te Gent, de buitenlandse huwelijksakte weigerde te erkennen en niet overschreef in de registers van de burgerlijke stand. De verwerende partij kan derhalve niet anders dan vaststellen dat het bewijs van het rechtsgeldig huwelijk niet geleverd is, zodat artikel 40bis, van de vreemdelingenwet geen toepassing kan vinden.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing geenszins.

Hij beperkt zich vooreerst te betogen dat hij en mevrouw K. (...) zich voornemen tegen de weigering van de erkenning van het huwelijk de openstaande rechtsmiddelen aan te wenden. Terwijl het opstarten van een beroepsprocedure geen afbreuk doet aan de rechtsgeldigheid van de bestreden beslissing. Verzoeker heeft derhalve geen belang bij die loutere vermelding, te meer nu uit het administratief dossier, meer bepaald het synthesesdocument telefoongesprek, blijkt dat verzoeker op 2 juni 2016 nog steeds geen beroep had ingediend en hij bij het verzoekschrift, ingediend op 12 juli 2016, evenmin het bewijs toevoegt dat hij een beroepsprocedure zou hebben opgestart.

Waar hij stelt dat van verwerende partij kan worden verwacht zijn aanvraag in zijn volledigheid te onderzoeken en hem op exhaustieve wijze te kennen geven welke voorwaarden in voorkomend geval niet voldaan zijn, laat verwerende partij gelden dat dit in casu gebeurd is. Verzoeker laat bovendien na enige bepaling of beginsel aan te duiden op grond waarvan verwerende partij in een beslissing alle voorwaarden zou dienen te onderzoeken, niettegenstaande zij heeft vastgesteld dat verzoeker, gelet op de niet erkenning van het door hem in het buitenland afgesloten huwelijk, niet in aanmerking komt voor een machtiging tot verblijf.

Voor zover verzoeker zich in dit kader beroept op de zorgvuldigheidsbeginsel, laat verwerende partij gelden dat uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat hij er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verwerende partij gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, zij geen rekening zou hebben gehouden (RvV 5 juni 2012, nr. 82.466). Zodoende werd voldaan aan de zorgvuldigheidsplicht.¹

Verzoeker betwist niet dat verwerende partij niet anders kan dan vaststellen dat het bewijs van het rechtsgeldig huwelijk niet geleverd is, zodat verzoeker zich niet op artikel 40bis, van de vreemdelingenwet kan beroepen. Dit gegeven volstaat om de bestreden beslissing te schragen en verwerende partij diende geenszins in te gaan op de andere voorwaarden zoals opgenomen in artikel 40bis van de vreemdelingen, nu die in casu geen toepassing vindt.

Inzake de hoorplicht, gaat verzoeker voorbij aan het feit dat de thans bestreden beslissing een antwoord vormt op de aanvraag die hij indiende en waarbij hij de mogelijkheid had om alle dienstige stukken en elementen voor te leggen die zij belangrijk achtte. Verzoeker heeft dus de mogelijkheid gehad om op een nuttige wijze voor zijn standpunt op te komen. Het stond hem bovendien vrij zijn aanvraag aan te vullen. De hoorplicht kan evenwel niet worden geïnterpreteerd als zou dit beginsel de verplichting inhouden voor verwerende partij om wanneer zij het voornemen heeft een beslissing te nemen omtrent een aanvraag, zij die voorgenomen beslissing zou moeten meedelen aan verzoeker teneinde hem alsnog de mogelijkheid te geven stukken en elementen aan te brengen die de uitkomst van die beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

Verzoeker maakt overigens niet duidelijk wat hij graag had willen kenbaar maken aan verwerende partij, waarvan verwerende partij niet op de hoogte zou zijn geweest en dat van invloed zou zijn op de bestreden beslissing. Verzoeker beperkt zich dienaangaande tot een louter theoretisch betoog.

Verzoeker beperkt zich tot slot tot een louter hypothetisch betoog waarin hij onterecht voorhoudt als zouden zijn rechten van verdediging worden aangetast. Verzoeker wordt immers in de mogelijkheid gesteld zich te verdedigen tegen de motieven van thans bestreden beslissing, alsook tegen de motieven van eventuele latere beslissingen, zodat zijn betoog in rechte faalt.

Het eerste middel is ongegrond."

2.1.3.1. Wat betreft de opgeworpen schending van de rechten van de verdediging, wordt erop gewezen dat de behandeling van een aanvraag tot gezinshereniging volgens een administratieve en niet volgens een jurisdictionele procedure verloopt. Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet en kunnen derhalve in dit verband niet dienstig opgeworpen worden (cf. RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)).

2.1.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Te dezen wordt met de bestreden beslissing een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger geweigerd omdat het in Nederland afgesloten huwelijk van de verzoeker met M. K., in functie van wie de verzoeker een afgeleid verblijfsrecht wenst te bekomen, niet wordt erkend. Hierbij wordt in de bestreden beslissing verwezen naar het negatief advies van de procureur des Konings te Gent van 25 april 2016 omtrent de erkenning en de inschrijving van het huwelijk en naar de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 3 mei 2016 tot weigering van overschrijving van de huwelijksakte in de registers van de burgerlijke stand van de stad Stekene, waaruit blijkt dat de intentie van de verzoeker en zijn Nederlandse echtgenote enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel van de verzoeker.

De verzoeker betwist niet dat zijn huwelijk om de voornoemde reden niet erkend werd door de ambtenaar van de burgerlijke stand van Stekene. Hij voert aan dat hij en zijn echtgenote zich voornemen *"tegen de weigering tot erkenning van een buitenlandshuwelijk de openstaande rechtsmiddelen, met name een procedure bij de familierechtbank per eenzijdig verzoekschrift overeenkomstig artikel 23 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht, aan te wenden"*. De omstandigheid dat mogelijks een beroep zal worden ingesteld tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Stekene van 3 mei 2016 impliceert evenwel niet dat deze beslissing onwettig is en dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris onzorgvuldig heeft gehandeld door er zich bij het nemen van de thans bestreden beslissing op te steunen. In tegendeel, een bestuurlijke beslissing is bekleed met een vermoeden van wettigheid (cf. RvS 23 oktober 2014, nr. 228.901). Aldus toont de verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens werd genomen.

Voorts laat de verzoeker gelden dat de bestreden beslissing onzorgvuldig en onredelijk genomen werd doordat de aanvraag gezinshereniging geweigerd werd omdat aan één van de voorwaarden van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet niet voldaan is, met name dat het buitenlands huwelijk niet erkend wordt, zonder de overige voorwaarden na te kijken. Hij gaat er evenwel aan voorbij dat het genoemde motief, dat door de verzoeker niet weerlegd of ontkracht wordt, op zich volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Het getuigt dan ook niet van een onzorgvuldig of onredelijk handelen van het bestuur om de beslissing te steunen op dit motief, zonder er (eventueel) andere, bijkomende motieven aan toe te voegen.

De verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

2.1.3.3. De hoorplicht impliceert dat het bestuur tegen niemand een ernstige maatregel kan treffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen ernstig aan te tasten, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt geboden zijn standpunt op een nuttige wijze te doen kennen.

Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (RvS 15 februari 2007, nr. 167 887; I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnels van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 247). Te dezen betreft de bestreden beslissing een weigering van een aanvraag tot verblijf. Deze beslissing is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van de verzoeker, maar houdt een weigering in om een door hem gevraagd voordeel – met name de machtiging tot verblijf in het Rijk – te verlenen. Bijgevolg kan de verzoeker niet op een dienstige wijze de schending van de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren (cf. RvS 21 september 2009, nr. 196.233). Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat de verzoeker nalaat om *in concreto* aan te geven welke elementen hij, indien hij gehoord zou zijn geweest, dan wel zou hebben aangevoerd die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure. De verzoeker beperkt zich tot een louter theoretisch betoog dat niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

Een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur wordt niet aangetoond.

2.1.3.4. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"De bestreden beslissing houdt eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten in:

"Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7§1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

Bij het nemen van een dergelijke beslissing tot verwijdering is verwerende partij gehouden artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet te respecteren:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Verwerende partij heeft echter op geen enkele manier rekening gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker.

Door aldus te handelen schendt verwerende partij eveneens de hogere rechtsnorm van artikel 8 EVRM dat als volgt bepaalt:

"(...)"

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven, familie- en gezinsleven.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T.I Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

In casu vormt verzoeker, zoals verwerende partij weet, reeds enkele jaren een koppel met een Nederlandse onderdane met verblijfsrecht in België, met wie hij eerst religieus in het huwelijk trad, en nadien ook een officieel huwelijk afsloot in Nederland. Het koppel woont samen te (...).

Aan het bestaan van een gezinsleven kan bijgevolg niet getwijfeld worden.

De beslissing van verwerende partij om de erkenning van verzoekers buitenlands huwelijk te erkennen doet op geen enkele manier afbreuk aan het (feitelijke) gezinsleven van verzoeker.

Nu vaststaat dat er wel degelijk sprake is van een gezinsleven, en verwerende partij op de hoogte was van dit gezinsleven, moet er gekeken worden of er sprake is van een inmenging in dit gezinsleven.

In casu betreft het een eerste maal dat toelating tot verblijf wordt verzocht, en dient er bijgevolg geen toetsing te gebeuren aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er wel volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op een privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en ontwikkelen. Dit gebeurt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er sprake van een schending van artikel 8 EVRM.

Het EHRM heeft er reeds op gewezen dat artikel 8 van het EVRM in dit geval wel positieve verplichtingen met zich kan meebrengen die inherent zijn aan een daadwerkelijk respect voor het familie- en gezinsleven en dat de principes die op dergelijke, verplichtingen van toepassing zijn, vergelijkbaar zijn met de principes die de negatieve verplichtingen, zoals bepaald in artikel 8, tweede lid van het EVRM. Bijgevolg moet voldaan zijn aan het legaliteitscriterium en aan de fair balance-toets.

In casu blijkt uit niets dat verwerende partij een evenredigheidstoets in overeenstemming met artikel 8 EVRM zou gevoerd hebben. Artikel 13 EVRM (het recht op een effectief rechtsmiddel) vereist dat het om een reële proportionaliteitstoets gaat, en niet om een louter formalisme (EHRM, Razat. Bulgarije, nr. 31465/08, 11 februari 2010.).

Er wordt in de beslissing helemaal niets vermeld over het gezinsleven dat verzoeker heeft met zijn echtgenote. Dit toont aan dat verwerende partij, die op de hoogte was van verzoekers' gezinsleven met zijn wettelijke partner, er klaarblijkelijk totaal geen rekening mee heeft gehouden.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij totaal geen rekening hield met verzoekers' gezinsleven met zijn echtgenote, die legaal in België verblijft. Het onderzoek van verwerende partij gebeurde dan ook uiterst onzorgvuldig.

Zij schendt hierdoor duidelijk de zorgvuldigheidsplicht en artikel 8 en 13 EVRM. Verwerende partij had rekening moeten houden met het gezinsleven van verzoeker met zijn Nederlandse partner.

Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

2.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In het tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 EVRM en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker betoogt dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met zijn gezins- en familielieven. Hij stelt dat aan het bestaan van zijn gezinsleven niet getwijfeld kan worden.

Uit niets zou blijken dat de evenredigheidstoets in overeenstemming met artikel 8 EVRM zou zijn uitgevoerd.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat noch artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, noch artikel 8 EVRM vereist dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van die bepalingen is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Noch artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, noch artikel 8 EVRM omvat een formele motiveringsplicht. (zie inzake artikel 8 EVRM: R.v.V., 3 april 2009, nr. 25.613; R.v.V., 28 maart 2012, nr. 78 203)

Verwerende partij laat verder gelden dat de aanvraag door verzoeker werd ingediend in functie van mevrouw K. (...). Verwerende partij is derhalve op de hoogte van verzoekers voorgehouden "gezins- en familielieven" in België, die in de bestreden beslissing overigens wordt betwist. Inzake artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dient bijkomend te worden opgemerkt dat uit geen enkel gegeven dat zich in het administratief dossier bevindt mag blijken dat verzoeker thans gezondheidsproblemen zou kennen of kinderen zou hebben in België. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden uitgelegd als zou die bepaling vereisen dat verwerende partij rekening dient te houden met onbestaande louter hypothetische elementen.

Waar verzoeker betoogt dat de thans bestreden beslissing een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM, laat verwerende partij gelden dat de ambtenaar van de burgerlijke stand weigerde het huwelijk te erkennen, nu na onderzoek door het parket is vastgesteld dat het huwelijk kennelijk enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor verzoeker. Gezien uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van verzoeker en mevrouw K. (...) enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor verzoeker, is in casu geen sprake van een beschermingswaardig gezinsleven in het kader van artikel 8 EVRM. Het louter feit dat verzoeker voorhoudt een gezinsleven beschermenswaardig onder artikel 8 EVRM te leiden, is niet van die aard afbreuk te doen aan voorgaande verstelling. Verzoeker brengt immers geen bewijskrachtige elementen aan die tot een andere beoordeling nopen dan die gemaakt door de Procureur des Konings en de ambtenaar van de burgerlijke stand. Het louter feit dat verzoeker en zijn partner een andere mening zijn toegedaan over hun relatie, wat tot uiting zou moeten komen in de beroepsprocedure die zij zouden willen opstarten, neemt de feitelikheden van de zaak niet weg.

Bovendien hebben de artikelen 40 e.v. van de vreemdelingenwet tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (zie ook Raad van State nr. 140.105 d.d. 02.02.2005 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 d.d. 30.08.2007).

Verzoeker laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in zijn voorgehouden privé - en gezinsleven zou uitmaken.

De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van het gezin niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cfr. M. VAN DE PUTTE, "Straatsburg gaat vreemd", T.Vreemd.1994, 3-16).

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Verzoeker toont ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan ontwikkelen (RvS 28 oktober 2008, nr. 187.393). Hij geeft enkel weer dat het verderzetten van hun voorgehouden relatie veronderstelt dat hij in België verblijft, doch maakt hiermee niet aannemelijk dat er hinderpalen zouden zijn voor het verderzetten van zijn gezinsleven elders.

Verzoeker laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal leven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS, 12 januari 2005, nr.

139.107). De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het artikel 8 EVRM.

Het tweede middel is ongegrond."

2.2.3.1. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

In artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is slechts bepaald dat wanneer (de gemachtigde van) de bevoegde minister, c.q. de staatssecretaris, een beslissing tot verwijdering neemt, hij met bepaalde gegevens rekening moet houden en niet dat hij omtrent deze gegevens een bijkomende motivering moet voorzien. De verzoeker voert dan ook niet dienstig aan dat in de bestreden beslissing *"helemaal niets vermeld (wordt) over het gezinsleven dat verzoeker heeft met zijn echtgenote"*.

De verzoeker kan *in casu* bezwaarlijk voorhouden dat bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten onvoldoende rekening zou zijn gehouden met het gezinsleven dat hij stelt te onderhouden met zijn Nederlandse echtgenote die in België een verblijfsrecht heeft en met wie hij in België samenwoont. Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt immers genomen volgend op en ter kennis gebracht door middel van hetzelfde *instrumentum* als de beslissing waarbij werd vastgesteld dat de verzoeker niet aan de wettelijke voorwaarden voldeed om een verblijfsrecht te kunnen genieten in functie van zijn Nederlandse echtgenote omdat zijn in Nederland afgesloten huwelijk niet wordt erkend omdat de intentie van de verzoeker en zijn echtgenote enkel gericht zou zijn op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel van de verzoeker. Uit de motieven van deze beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, blijkt dus dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris wel degelijk rekening heeft gehouden met het gezinsleven dat de verzoeker voorhoudt te onderhouden met zijn echtgenote, doch geoordeeld heeft dat het huwelijk niet wordt erkend. De verzoeker voert geen andere elementen aan die wijzen op het bestaan van een gezins- of familieleven in zijnen hoofde.

Voorts laat de verzoeker na *in concreto* uiteen te zetten van welk kind het hoger belang diende te worden onderzocht, of waarin dit hoger belang dan wel zou bestaan en voert hij evenmin elementen aan met betrekking tot zijn gezondheidstoestand.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.2.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (*cf.* EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven is een feitenkwestie.

Te dezen laat de verzoeker gelden dat hij *“reeds enkele jaren een koppel (vormt) met een Nederlandse onderdane met verblijfsrecht in België, met wie hij eerst religieus in het huwelijk trad, en nadien ook een officieel huwelijk afsloot in Nederland”* en met wie hij in België samenwoont.

Uit de motieven van de bestreden beslissing en uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Stekene, na negatief advies van de procureur des Konings van het parket van Gent, op 3 mei 2016 weigerde het door de verzoeker en M. K. op 11 december 2015 in Nederland aangegane huwelijk te registreren omdat *“uit het geheel van de omstandigheden (blijkt) dat de intentie van partijen enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor meneer R. (...)”*. Gelet op deze omstandigheden toont de verzoeker geen beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan.

Aangezien de verzoeker geen beschermenswaardig gezinsleven aantoonde en voor het overige geen gegevens aanbrengt met betrekking tot zijn familielevens of privélevens, kan een schending van artikel 8 van het EVRM niet worden aangenomen.

Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat *in casu* niet wordt betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft, met name een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het voorgehouden gezinsleven van de verzoeker en dus geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM geschiedt.

In het geval van een eerste toelating moet er volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89). Zo er al sprake zou zijn van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, dan nog laat de verzoeker *in casu* na om (concrete) hinderpalen aan te voeren die het voortzetten van zijn gezinsleven met zijn Nederlandse echtgenote in het land van herkomst of elders in de weg zouden staan. Evenmin toont hij aan dat hij dit gezinsleven enkel in België zou kunnen verder zetten.

Uit de bestreden beslissing blijkt geen disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoeker enerzijds, die *in se* erin bestaan om zijn voorgehouden gezinsleven verder te zetten in België hoewel hij niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de Vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. Voorts houdt artikel 8 van het EVRM op zich geen bijzondere motiveringsplicht in (RvS 3 december 2015, nr. 233.125; RvS 2 december 2015, nrs. 11.639 (c) en 11.647(c)). Deze verdragsbepaling voorziet ook niet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588), zodat de verzoeker niet dienstig betoogt dat in de bestreden beslissing *“helemaal niets vermeld (wordt) over het gezinsleven dat verzoeker heeft met zijn echtgenote”*.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

2.2.3.3. Gelet op de inhoud en het doel van artikel 13 van het EVRM kan deze rechtsregel niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist. Te dezen roept de verzoeker de schending in van

artikel 8 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat de bestreden beslissing geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

2.2.3.4. Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN